

atter i Dag kommet tilbage til Forslaget til Nr. 10 a., som ved anden Behandling ikke fik mere end 13 Stemmer for sig, og jeg har virkelig ikke efter at have hørt det ærede Medlem kunnet lade mig overbevise mig om, at han har Ret i sin Paastand. Jeg tror, at baade Inkassator og Kjøbere ved Auktionen have godt af at vide, at Betalingen uden videre skal kunne inddrives til en bestemt Tid, særlig de sidste; den ærede Taler havde Ret i, at det er mange Gange den lange Udfigt, der bevæger dem til at kjøbe, men den lange Udfigt forges netop ved, at det ikke alene er de 6 Maaneder, der er Tale om, men Noget langt derudover, og jeg hørte heller ikke, at den ærede Taler anførte andre betydende Grunde for Forslaget end den, at Auktionsprotokollen førtes med ikke ringe Skjedsløshed. Jeg tror, at Auktionskjøberne ere tilstrækkelig betryggede mod Skjedsløshed ved Lovforslagets nuværende § 13; thi efter denne § 13 bliver det Inkassator, der kommer til at bøde, dersom han gjør uretfærdige Fordringer gjældende; han kommer da til at betale alle Omkostninger og endog Salær til Skyldnerens Procurator, saaledes at det vil være i hans Interesse at sørge for, at Auktionsprotokollen bliver ført korrekt. Jeg mener, at Kjøberne deri have en tilstrækkelig Vorgen, og i sig selv antager jeg Lovens Bestemmelse for at være et Gode, naar man kun er sikker paa, at der ikke sker nogen Misbrug imod dem, der ikke have været Kjøbere, men som kun ved en Feiltagelse ere blevne skrevne som saadanne. Derimod skal jeg meget anbefale det subsidiære Forslag under Nr. 2; thi jeg finder, at der kan være god Grund til at sætte Alle lige, baade dem, der staa for over, og dem, der staa for under 50 Rd. Det er ganske vist noget uhyggeligt, at de, der kjøbe for de mindre Summer, skulle være ubfilte næsten som en færegen Kaste. — Med disse Ord skal jeg anbefale vore Forslag til Vedtagelse, idet jeg er overbevist om, at der i dem hverken findes formelle eller reelle Banfeligheder, kort sagt, saadanne Banfeligheder, der maatte kunne lægge Hindringer i Veien for Loven.

Justitsministeren: De Forslag, som jeg har tilladt mig at stille til denne Sags 3die Behandling, ere ikke meget indgribende; de ere væsentlig at betragte som Redaktionsændringer, og da Udvalget i sin Helhed har tiltraadt dem, anser jeg det for overskødigt at opholde det ærede Thing med nærmere at gaa ind paa disse Ændringer. Dette gjælder dog ikke just om alle Ændringerne, idet Udvalgets meget ærede Ordfører gjorde en Undtagelse med Hensyn til Udvalgets Tiltrædelse af Justitsministerens Forslag, hvad Forslaget under Nr. 7 til § 7 angaar. Med Hensyn til dette Forslag skal jeg kun bemærke, at jeg allerede ved denne Sags anden Behandling tillod mig at henlede Opmærksomheden paa, at det ikke synes at

være ganske principrigtigt at lægge de Udgifter, hvormod der her er Tale, nemlig Udgifterne til Anskaffelse af Protokoller til Sognefogderne, over paa Politikassen, da det jo dog egentlig maa erkjendes, at disse Forretninger ikke have Noget at gjøre med den egentlige Politivirksomhed. Der næst fremhævede jeg ogsaa, at det jo ikke vilde kunne negtes, at disse Udgifter ganske naturlige maatte finde deres Plads blandt de almindelige Kontorholdsudgifter, hvorfor vedkommende Netsbetjent jo faar særlig Vederlag. Derfor forekommer det mig stadigt at være det Korrekte og Naturlige at lade saadanne Udgifter, forsaavidt man finder det ubilligt at lade dem over paa Netsbetjentene, afholde af den almindelige Statskasse og derimod ikke af de særlige Politikasser; og jeg vil saa meget mere anse det for ønskeligt ikke at paalægge Politikasserne denne Byrde, som disse Kasser paa flere Steder, navnlig i Sjælland, ingenlunde kunne siges at være rigelig forsynede med Penge. Paa den anden Side skal jeg villig erkjende, at det ikke har nogen overmaade stor Betydning, om man lægger disse Udgifter paa Statskassen eller paa Politikassen. Jurisdiktionerne vil der jo vel gennemsnitlig ikke være meget over en halv Snes Sogne, og den Udgift, der udfordres til den Protokol, hvormod der her er Tale, vil neppe være nogen stor Gjenstand, og naar Sognefogderne først ere forsynede med disse Protokoller, ville disse vistnok kunne være en rum Tid. Sagen er derfor virkelig ikke af saa stor Betydning, at den egner sig til at offre mange Ord paa. Da jeg stillede dette Forslag og overgav mine Ændringsforslag til det meget ærede Udvalg, udtalte jeg derfor ogsaa for Udvalgets meget ærede Formand, at jeg, hvad dette Forslag angaar, vilde lade det komme an paa, om Udvalget vilde slutte sig til det eller ikke, idet jeg, forsaavidt Udvalget ikke vilde slutte sig dertil, ikke fandt nogen sær Anledning til at fastholde det. Da Udvalget nu efter den meget ærede Ordførers Udtalelse synes at mene, at det vilde være heldigst, hvad denne Paragraf angaar, at blive staaende ved, hvad der foreligger som vedtaget ved 2den Behandling, saa finder jeg mig efter den Udtalelse, jeg tidligere har rettet til den meget ærede Formand i Udvalget, foranlediget til ikke at fastholde Forslaget, men tager det herved tilbage.

Formanden: Ændringsforslaget under Nr. 7 til § 7 er saaledes taget tilbage; jeg maa spørge, om Noget optager det. (Ophold.) Da Ingen optager det, er det saaledes bortfaldet.

Justitsministeren: Hvad de af Udvalget under Nr. 8, 11, 12 og 13 stillede Forslag angaar, da ere de rene sproglige Ændringer eller simple Rettelser af Inforskeligheder, der have indsnæget sig, og det er derfor en Selvfølge, at jeg tiltræder disse Forslag. — Der staaar altsaa kun